

Hortmoier, punt

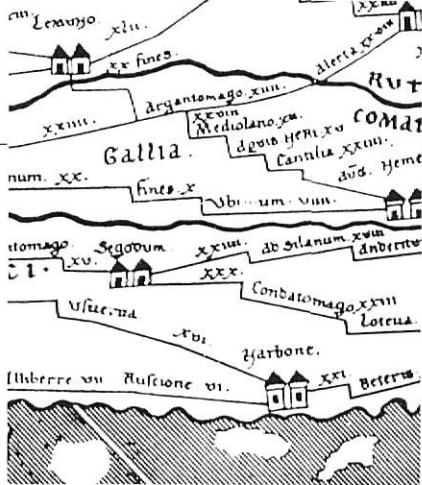
Hortmoier ja no és solament un paisatge. La vall dels grans roures, —el paradís, punt— tal com la descriuen els autors del llibre «Caminant per l'Alta Garrotxa», ara, a més, és pedra d'escàndol i un capítol més de la lluita entre el diner i la raó. Una lluita que pot decidir el futur de la Garrotxa, ja que si finalment s'imposa el diner establirà jurisprudència suficient com perquè qualsevol adinerat, vingui d'on vingui, pugui robar-nos qualsevulla d'aquestes valls, muntanyes o reductes naturals que són la riquesa d'aquesta terra.

Si finalment, el poble, una vegada més perd la partida, i la llei considera que aquests senyors tenen dret a lancar camins i paisatges, s'haurà iniciat el camí cap a una destrucció més de les llibertats que constantment veiem perillar davant l'incontrolat avanç d'una nova i despietada dictadura: la del diner. Molt subtil i inhumana, que sembla intentar agafar el relleu de la vella dictadura feixista, per reduir encara més la precària llibertat que aquesta democràcia administra. És quelcom més important que un problema de límits o encreuament de camins, el que es discuteix ara mateix a la vall d'Hortmoier. És un llarg i embolicat contenciós que la gent de bona fe d'aquest país pensava que mai no es podia replantejar sota una administració que té com a doctrina electoral l'estimació a una terra i la defensa de les seves llibertats. I de moment hem de dir, per escarni de governants i de governats, que a la Vall d'Hortmoier, els camins amb una servitud més que centenària han estat tallats i no permetien el pas, no ja a cap vehicle, sinó que fins els excursionistes s'han de treure la motxilla de l'esquena si volen passar. En temps de la dictadura vàrem veure com la Guàrdia Civil impedia que la gent del país pogués entrar en un paratge com la zona del cap de Creus, comprada pel diner francès, saltant-se lleis de costa i consideracions de qualsevol tipus. Ara podem veure, una vegada més, com uns camins tancats obririen els de la comprensió cap a una clara definició del tipus de societat política i humana que estem vivint.

Volem ésser optimistes, a la Garrotxa, i volem pensar que el diner no trobarà aquesta vegada el seu aliat natural, la política, per derrotar altre cop el ciutadà confiat i tranquil que vol saber que Hortmoier continua essent un paradís. I punt.

MOLI

TERRITORI

Les vies romanes

Sota el títol «Voies romaines du Rhône a l'Ebre. Via Domitia et Via Augusta», ha tingut lloc un col·loqui del 19 al 21 de maig, organitzat per l'Association Archéologique des Pyrenées Orientales a la Universitat de Perpinyà, que ha aplegat uns dotcents participants de diverses universitats i centres d'investigació francesos, catalans i aragonesos, amb més de trenta intervencions sobre la problemàtica de la via romana que travessava el sud de la Gàl·lia, la via Domícia, i la que, entrant pel Pirineu, s'endinsava a Hispània, la via Augusta.

S'han tractat múltiples aspectes relacionats amb aquesta: problemes de traçat amb diferents alternatives d'estructura, com era construïda en els diferents terrenys que travessava, la via com a motor impulsor de la romanització, amb l'aparició de ciutats, vil·les, ponts, miliaris, fortificacions i altres monuments al llarg del recorregut, o l'estructuració del territori de l'entorn, relació amb el cadastre, etc.

Per a les nostres comarques, potser un dels temes més interessants ha estat l'estudi del pas de la via per l'Albera, i la determinació de l'existència de dues rutes diferents, una més antiga, pel coll del Portús, i una altra més recent, per Panissars, lligada a la troballa i excavació en els darrers anys d'un espectacular monument, que s'ha identificat amb els trofeus de Pompeu, sota les ruïnes de l'església de Santa Maria de Panissars.

Aquest monument, situat al bell mig del traçat de l'actual línia fronterera de separació dels Estats, és estudiat des del 1985, en la seva part francesa, per l'arqueòleg J. Castellví, i aquest estiu vinent és previst un programa conjunt d'excavació per part d'arqueòlegs catalans dels dos costats del Pirineu, per aconseguir-ne el coneixement integral, amb la col·laboració de J.M. Nolla del Col·legi Universitari de Girona i I. Rodà, de la Universitat Autònoma de Barcelona.

M. AURORA MARTÍN

ARQUEOLOGIA

Universitat d'estiu

L'any passat, com un templeig, l'Estudi General de Girona, entre el 16 de Juny i el 17 de Juliol, va aplegar a Girona 40 professors i 200 estudiants al voltant de la filologia i de la història. Naixien així els Primers Cursos Universitaris d'Estiu. L'èxit d'aquella iniciativa —un èxit que va sorprendre els mateixos organitzadors— ha animat Josep M. Nadal, coordinador de l'Estudi General, a fer un pas endavant i consolidar la Universitat d'Estiu a Girona.

El programa d'enguany és engrescador, es miri pel costat que es miri. Una feliç coincidència d'interessos amb la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo ha permès d'oferir un conjunt d'activitats acadèmiques indubtablement suggestiu i estimulant. L'ombra protectora de la prestigiosa Universitat Internacional i el marc urbà d'una Girona plena d'encants auguren un èxit total a la nova comesa. És ben possible que, a partir d'aquest any, la Universitat d'Estiu a Girona quedi consolidada per sempre. Si així fos, podríem ben dir que ningú —enlloc— no ha aconseguit tant en tan poc temps.

Els cursos que s'imparteixen enguany són els següents: 1 d'història de l'Àfrica, 2 de Geografia, 3 d'història econòmica, 4 de traducció, 5 de lingüística, 6 de química, 7 sobre l'IRPF i 8 de cultura catalana.

En cada un dels cursos —no cal dir-ho— hi figuren autèntics especialistes en la matèria. L'organització ha previst, a més, un seguit d'activitats paral·leles.

El caràcter estiuenc d'aquests cursos ha previst també una certa flexibilitat a favor dels assistents. En efecte: No és indispensable matricular-se a un curs sencer. L'estudiant té l'opció de matricular-se a assignatures soltes. Així mateix, el Patronat de l'Estudi General atorgarà ajuts per un 50% de l'import de la matrícula a tots els professors d'ensenyament mitjà o d'EGB de les comarques gironines i a tots els professors i estudiants de la UAB.

Penso que no es pot demanar més. Cal felicitar la iniciativa de l'Estudi General de Girona i augurar-li un èxit complet.

JAUME REIXACH

ENSENYAMENT